

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

[Ἡ «Συζήτησις» με εὐχαρίστησιν γνωρίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς ὅτι ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους θὰ συγκαταλέγη μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τῆς καὶ τὸν σεβαστὸν φίλον κ. Μυρτίλον Ἀποστολοῖδην, ὁ ὁποῖος ἐγκατασταθεὶς ἤδη ἐν Ἀθήναις, προσεφέρθη εὐχαρίστως, κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μᾶς διδῇ κατ' ἑκάστον μῆνα δύο ποιήματα ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς του, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Συζήτησεως». Ἐκ τῶν δημοσιευομένων δὲ κατωτέρω δύο ποιημάτων του οἱ ἀναγνώστῃς μας δύνανται νὰ ἀντιληφθῶσι τὸ ἔξοχον ταλέντον τοῦ κ. Ἀποστολοῖδου καὶ τὴν ἀψογον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τεχνικὴν του.]

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Nur wer die Sehnsucht Kennt,
Weiss, Was ich leide!
GÖTTE

Μονάχα ὅποιος κρυφολαχταρᾷ
γιὰ τὴν ἀγάπην του, μπορεῖ νὰ ξέρῃ,
ὁ χωρισμὸς πῶς παίρνει τὴν χαρὰ
καὶ πόσον ἡ καρδιά του ὑποφέρει.

Τὰ κύματ' ἀφηκριθῶμαι τάρφισμένα,
ποὺ συγκαχθελοῦν εἰς τὴν ἀμμουδιά,
μὴ στεναγμὸς τῆς φέρνον ἀπ' τὰ ξένα.

Τᾶστρα εἰς τὸν οὐρανὸ τὰ λαμπερά,
ποὺ μακρυν' ἀγνωστα φωτίζουν μέρη,
ρωτῶ εἰς τὸν δρόμο τοὺς καμμιὰ φορὰ
νὰ κλαίῃ μὴ τὴν εἶδαν ἢ νὰ χαιρῇ

Ἄχ! οὐτὰ κύματα οὐτ' ἄστρα δείχνουν
παρηγοριά εἰς τὴ δόλια μου καρδιά
μόνο θε' πόνους πῶς βαθεῖς τὴν ρίχνουν!

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

O jeunesse sacrée, irreparable joie,
félicité perdue, où l'âme en pleurs se noie.
LECONTE de LISLE

Ἔχω χερμῶνα εἰς τὴν καρδιά τὸ μάτι μου θalώνει
νυχτοπλανῶμαι ἀγρυπνος πάντ' ὡς τὴν χαραυγίη.
Τὰ χρόνια πῆραν τὴν χαρὰ καὶ συμφορῶν πληγὴ
τὰ σπλάγχνα μου φαρμακερὴ δόλοκρυφ' ἀδρακῶνει.

Ἄχ! ἀγιασμένα νιάτᾳ μου, μονάκριβοί μου χρόνοι!
Μακάριος, ὅποιος ἔμπορεῖ νὰ σᾶς χαρεῖ εἰς τὴν γῆ.
Τὸ χιόνι γιὰ νὰ στοιβαθῇ εἰς τὴν κόμη δὲν ἀργεῖ
κι' εἶναι κακῶν προμήτῃμα καὶ τὴν καρδιά παγώνει.

Κελάρυσμα τοῦ ρυακιοῦ, τῶν ἀηδονῶν τραγοῦδια,
δρυσὶὰ τοῦ δάσους ἀφραστῆ, τοῦ ἡλίου ἀνατολή,
ἦσκιαι τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, πολύχρωμα λουλούδια,

νανούρισμα τοῦ κύματος, φεγγάρι ἀγαπημένο,
ὄσον πρὶν ἢ μάγος γλώσσᾳ σας εἰμένα δὲν λαλεῖ.
Ἀναίσθητος στὰ κάλλη σας καὶ στὴ φωνή σας μένω.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωῆς ἔτι φάρμακον εὐρεῖν.

ΙΒΥΚΟΣ

Σελήνη Αθ. 10 βραϊν 1939

Τὸ χῶμα, ποῦ σ' ἐσκέπασε, χρυσὸ μου ἀγγελοῦδι,
ἄς μὴ φυτρώσῃ χόρτα πιά κι' ἄς μὴν ἐβγάλῃ ἀνθη,
ἀφοῦ τὸ πιδ μισχόβολο ἀπ' ὅλα του λουλούδι
μὲ τῆς αὐγούλας πρόωρα τὴν δροσό ἐμαράνθη.

Ἄχ! ἡ καρδιά μου ἐρράγισε, τὸ χεῖλι μου ἐπικράνθη,
ἀφ' ὅτου πιά τὸ μάγο σου δὲν μ' ἐξυπνᾷ τραγούδι·
μὲ τὸ στερνό σου φίλημα ἢ κόμη μου ἐλευκάνθη
κι' ἀπελπισιάς εἰς τὰ σπλάγχνα μου ἐφώλεασε μαμούδι.

Τί ὠφελεῖ ἢ πρόοδος, ποῦ κάμνει ἢ ἀνθρωπότης,
σὰν δὲν μορῆ εἰς τὸν θάνατο νὰ εὕρῃ γιατρικό,
ἢ νὰ μακρύνῃ τὴ ζωὴ ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθὸ τῆς;

Ὅταν τὴ νεότη κι' ὁμορφιά τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
ἀπ' τὴ ζωὴ ἀλύπητα θερίζῃ ξαφνικό,
ἢ ἐπιστήμη ἀσκολα τοὺς κόπους τῆς δὲν χάνει; . .

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΑΝΑΞΕΣΙΣ

Et j'al revu l'enfant unique

P. VERLAIN

Εἶδα ξανά εἰς τὸν ὕπνο μου τὸ ἀγαπητὸ παιδί μου,
ξανθὸ, φεγγαροπρόσωπο, λευκόφτερο ἀγγελοῦδι,
τοῦ ξηραμμένου κήπου μου μονάκριβο λουλούδι,
καὶ ξάνοιξε φαρμακερῆ εἰς τὰ στήθια ἢ πληγὴ μου.

Ἐσφύτρωσαν σὲ μιὰ στιγμή ἐλπίδες εἰς τὴν ψυχὴ μου,
ποῦ νύχτες τῆς ἀγάπης μου νανούρισε τραγούδι . .
Μὰ σὰν ὁ Χάρος ὤρμησε ν' ἀρπάξῃ τὸ ἀγγελοῦδι,
ἀπὸ τὸν τρόμον ἔσκασε εἰς τὰ σπλάγχνα ἢ χολὴ μου

καὶ σὲ σκοτάδι ἔπεσα, σὰν πίσσα καὶ κρυάδα.

Ἐξύπνησα κι' ὀδάνυχτα ἐθρήνησα σκληρά.
Θεέ μου, ἂν σὺ τὴ δροσιὰ δωρῆς εἰς τὴν πρασινάδα,

τὴ μυρωδιά εἰς τὰ λούλουδα, τραγούδι εἰς τὰ πουλλάκια,
τί σ' ἔφταισα νὰ στερηθῶ τὴν μόνῃ μου χαρὰ;
Ποῖος θά μου κλείσῃ ὑστερνὰ τὰ στήθια μου ματάκια;

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Σελήνη Αθ. 10 βραϊν 1940
Ἄνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος
ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Μακρυνὰ εἰς τὴ μάχη ἔπεσε τὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι
κι' ἐτάφη, ἦρωσ ἀγνωστος, εἰς ἕνα σιμὰ ρημάδι·
οἱ σύντροφοι τοῦ ἔστησαν ἐπάνω του ἀγκωνάρι,
τάφου νεκροῦ πολεμιστοῦ τὸ πρόχειρο σημάδι.

Μετὰ τὴ μάχη μὲ σταυροὺς κι' ἐπιγραφὰς ἐσάρχη
παντοῦ τὸ νεκρογέμιστο κι' ἀπέραγτο λιβάδι·
στολιζεῖ ἀνθοστέφανο ἢ καὶ διαφρονκλονάρι
ἐκείνους, ποῦ τῆς λησμονιάς ἐσκέπασε σκοτάδι.

Καὶ ταξιδεύουν οἱ δικοί κι' ἀσπάζονται τὸ χῶμα,
ποῦ κρύφτει μὲς εἰς τὰ σπλάγχνα του ἀγαπημένου σώμα
καὶ κλαίου, ὅπου τῶνομα τὸ μνήμα του δηλώνει.

Στὸν τάφο τὸν ἀπόκεντρο, ποῦ σκέπασε χορτάρι,
κι' ἀναγκαλιάζει ἀγνωστο τὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι,
κανέννας δὲν μοιρολογᾷ, κανέννας δὲν σιμώνει;

Σελήνη Αθ. 10 βραϊν 1940

Drei Augenpaare schicken
ihre Tränen zum Himmel hinan

T. STORM

ΑΔΙΣ

Μακρυνὰ τὸ βράδυ εἰς τὸ γιαιλό, ὁ ἥλιος ὅταν πᾶπτη
ἀνήσυχος τὴ θάλασσα πατέρας ἀγναντεύει·
τὸν πόνο του εἰς ἀπείσιον προσείσθημα δὲν κρύπτει,
ὁ γυῖός του μὴν ἀπέθανεν ἢ ψυχοκινδυνεύει.

Μερός εἰς τὴν εἰκόνα ἐξοκκλησιασῶ τῆς Παναγίας κύπτει
γονατισμένη ἀσπρόμαλλη μαγνούλα κι' ἰκετεύει·
παρθένε πλάγι τῆς ὁρῆς ἐκ μάτια τῆς καλῆται
καὶ κλαίει μ' ἀναφυλλητὰ κι' ὁ πόνοσ τῆς ἀργιεύει.

Κι' ἀπορροφᾷ τὰ δάκρυα τοὺς εἰς τὸν σὺραγὸ νεφράδι
καὶ φέρει, καὶ γοργόπερο εἰς τὸ μακρυνὸ λιβάδι,
ὅπου κοιμάται ἀγνωστος ὁ ἦρωσ στερατιώτης.

Καὶ σὰν μυσρόβλη δροσιὰ εἰς τὸ μνήμα του τὰ σιάζει
καὶ ἀεὶ δάκρυ ἀδερφοῦλας καὶ γονεῶν, μύρα ἢ καρδιά, ποῦ βγαίνει
γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἀκλουστες ἢ λιβερτιὰ κι' ἡ νεότης.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

ΠΙΠΛΑΡΟΣ
Ἐπίμειρος: τί δὲ τίς; εἰ δ' ὁδ' οὐ τίς, σικιάς ὄναρ ἀνθρώπος.

Καὶ πρῶτα μὲς εἰς τὸν νεκρῶν τοὺς τάφους κλοχίζου,
ναῖτους, σπῆλας καὶ βομῶδες γιὰ τὴν ἀθανασία,
μωφίας ὀσφάνερα κι' ἐγούισμῶ μνημεία,
σὰν οἱ διαβάτες τοὺς νεκροὺς μὲ χροῖνα νὰ γνορίζουν!

Κι' ἀπ' τὴς χροῖσὲς ἐπιγραφὰς εἰς τὴς πέτρας αἰ κερδίζου
τὸν πεθαμένον ἢ ψυχρὴ σκόνης κι' ἢ ἀνασθησιὰ;
Ἐκείνον ἦτον ἢ ζωὴ μακαριστὴ κι' ἄγία,
ποῦ καὶ τὴ μνήμη τουσ αὐτὴ τὰ χροῖνα ἀρπαιζου.

Ἄφοῦ ὁ θάνατος εἰς τὴ γῆ ὅλα ἐξευτελίζει,
τιμὲς, σοφία, δύναμι, πλοῦτη, γενεὰ καὶ κἀλλη
καὶ τὴ ζωὴ μας αὐριον ἢ τῶρα μὴδενίξει,
δὲν φαίνεται σαφαστικὰ, πῶς κἀθε μνήμα κρᾶζει; . .

— ἔπερασε σὰν φάντασμα καὶ μόνο τὴν πασιτάλη,
ποῦ ὁ νεκρός του ἔφηκεν, ἢ πλάκα μου σκεπάζει! —

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Mon âme est un étang marecageux et mort.

ED. PICARD

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου σὰν νερὰ τοῦ βάλτου μισμμένα,
ὅπου μὲ κλάμμ' ἀχολοῦν ἀνέμοι θλιβερὰ
καὶ γύρω τους ψηλόκορφα δένδρ' ἀστραποκαμμένα
σὰν ξωτικά τὰ κλώνια τους ἀπλώνουν τὰ ξηρά.

Τῆς Μοίρας ἀσπλαγχνες πληγές, αἰσθήματα σβησμένα,
ἀγάπες, ποὺ ξεψύχησαν εἰς τοῦ χρόνου τὴ φορὰ,
κι' ἐλπίδες, ποὺ ξεατμίσθησαν, τῶρ' ὅλα σωριασμένα,
σαπίζουσι κὰτ' ἀπ' τὰ νεκρὰ κι' ἀσάλευτα νερὰ,

ὅπου εἰς τὸν κόσμον ἀγνωστες αἱ θλίψεις μου φωλεάζουσι.
Μὰ κάποτε ὁ ἀρρωστος μὲ πόνον ἂν τολμήσω
μὲς εἰς τὸν ἀνήλιο τους βυθὸ βολίδα γὰ βυθίσω,

σπιδοβολιᾶς πειοῦντ' εὐθύς, τρεμοῦλες τὰ ταράζουσι
καὶ κάποια τότε ἀνάμνησις ἐπάνω ξεφυτρώνει,
ποὺ τὴν κρυφὴ μου συμφορὰ εἰς τὸν κόσμον φανερώνει.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ

Dieu n' aperçoit au fond, que steriles debris
et des rêves deçus . . . et des espoirs flétris.

André Lemoyne.

Εἶναι νησιά εἰς τὰ πέλαγα, τοῦ Ἄδου ἀπορριζίμα,
χωρὶς πουλλιῶν κελήδημα, ξηρὰ, συννεφιασμένα·
τὰ τρέφει ἡ ἄγρια θάλασσα μὲ τῶν ψαριῶν ψοφίμα
καὶ εἰς τὰ κρογιάλια τους βορεᾶς βογκᾶ τὰ φωρισμένα.

Στὴν ἀμμονδιά τους κείτονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ συντριμμια
καράβια πολυτάξειδα, αἰῶνες σαπισμένα,
κι' ἀνάμεσά τους κόκκαλα νεκρῶν ναυτῶν ἀγρίμα
ἀνακατώνουν σὰν στοιχεῖα τὲς νύχτες φρενιασμένα.

Εἶναι καρδιᾶς σὰν τὰ νησιά αὐτὰ τρικυμισμένες,
ποὺ ἀγάπη δὲν τὲς μύρωσε, τὲς ἐθρεψεν ὁ πόνος,
καὶ ζοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μας μακρὰ ξεχωρισμένες.

Σάπια συντριμμια ναυαγιοῦ, σαρακοφαγωμένα,
ἐσκόρπισεν ἀλύπητα εἰς αὐτὲς ὁ μαῦρος χρόνος
ἐλπίδες, πόθους, ὄνειρα, μὲ βάσανα πλασμένα.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΤΑΙΝΑΡΟ

Eurydiceen vox ipsa et flugida lingua
at miseram Eurydiceen anima fugiente vocabat.

OVIDIUS

Καὶ τοῦ Ταϊνάρου ἡ θάλασσα, ποῦ πικροκυματίζει
κι', στὰν βουρκώνη, κύματα ὑψώνει σὰν βουνά
κι' ἀμέτρητη ὡς τὸν βυθὸ μιὰν ἄβυσσο γεννᾷ,
— μνήμα τὸν ναῦτη φοβερό, ἐκεῖ ἂν ἀρμενίζει, —

καὶ μετὰ τόση ταραχὴ λέγουν, πῶς γαληνίζει
καὶ παραβάκι' ἀκίνδυνα πλέουν τὸν αὐτὴ ξανά
καὶ τῆς χαθεύουν τὰ νερά σὰν πρῶτα γαλανά,
ἅμα τὸ ἀγέρι ἀπ' τῆ στερεὰ νὰ πνέη ξαναρχίζει.

Πῶς τὸ ἀνίκητο στοιχειὸ τῆ λύσσα του πραῦνει,
ὁ βουρκωμένος οὐρανὸς καὶ πάλι ἀναγαλλιάζει
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σταλαγματιῆς σὰν δάκρυα λύπης χύνει;

Σ τοὺς βράχους μουσικῆς ἤχοῦν σὰν κλάμμα τόνοι νέοι.

Μὴν ὁ βορεᾶς μοιρολογῆ καὶ βαρνασαστενάζει,
ἢ μὴν ἀκόμα ὁ Ὁρφεὺς τὴν Εὐρυδικὴ κλαίει; . . .

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ

Ο ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ

Nullus in orbe sinus Bais praelucet amoenis

HORATIUS

Καὶ τοῦ Αἰόλου τὰ παιδιὰ μὲ τὰ τρανά τους κήματα,
ποῦ τὸ ἀνεμόδαρτα νησιὰ ὀλομερῆς μαλώνουν,
σὰν χτυπηθοῦν γοργόφτερα τὸ πέλαγο, ὑψώνουν
ἀπ' τὰ βουνὰ ψηλότερα πελώρια μαύρα κύματα.

Ἀναστενάξ' ἡ θάλασσα καὶ τὰνεμοχτυπήματα,
τὰστραποβρόντια κι' ἡ βροχὴ, ὅπου τὴν χαρακώνουν,
τοὺς πόνους τῆς καὶ τὴν ὄργη ἀκόμα μεγαλώνουν,
καὶ χάνοντας τὰ κάλλη τῆς ξεσπᾷ τὸ ἀφροκοπήματα.

Μονάχα τὸν Ἑλλήσποντο ἀπλώνεται γαλήνη.
Γλαυκὸς ἐπάνω οὐρανός, κάτω γλαυκὰ νερά
κι' ὁ Ζέφυρος ναοῦρισμα μ' ἀγάπη περιχύνει.

Εἶναι παρθένου κι' ἀδερφῆς ἐκεῖ βαθεὰ τὸ μνήμα.
Κοιμᾷτ' ἡ Ἑλλή μ' ὄνειρα, μ' ἐλπίδες, μὲ χαρὰ
καὶ νὰ ταραξῆ δὲν τολμᾷ τὸν ὕπνο τῆς τὸ κύμα . . .

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ

Ἡ ΝΗΝΕΜΙΑ

Tiefe Stille herrscht im Wasser.
GÖTTE

Δὲν εἶναι σύννεφο τὸν οὐρανὸ
κι' ἡ θάλασσα γυαλένια πλάκα μοιάζει.
Ἀνήσυχος ὀλύγυρα κυττάζει
ὁ ναῦτης ναῦρη κύμα μακρυνό.

Τὸ ἀραξοβόλι του τὸ ποθεινὸ
δὲν ξεχωρίζει καὶ κρυφοστενάζει
λαμπάδα τὴν Εὐαγγελίστρα τάζει,
ἂν ἀγεράκι πνεύση δειλινό.

Μέρες καὶ νύχτες γοργοταξιδεύει
μὲ τὸ καράβι διπλοφορτωμένο.
Πῶς τώρα στάθηκε καὶ δὲν σαλεύει;

Μὲ καρδιοχτύπι βιάζεται νὰ φθάσῃ
τὸ σπῆτι του τὸ ἀκριβαγαπημένο,
τῆς ξενιτιάς τοὺς πόνους νὰ ξεχάσῃ . . .

ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Schon seh' ich das Land.
GÖTTE

Τὰ σύννεφο ἀφανίζουν ἕνα-ἕνα
κι' ὁ οὐρανὸς σὲ ξεστεριά ξανοίγει.
ἀπ' τὲς κορφῆς ἔχ' ἡ ἀντάρα φύγει
κι' ὁ ἥλιος βέλη εἰχνεὶ χρυσωμένα.

Ἀχοβολοῦν τὰ κύματα ἀφρισμένα
κι' ἀλλάκι ὀπίσω τὸ καράβι ἀνοίγει
ἢ ἄφρα μὲ τὴν κουπαστὴ του σμειγεί
καὶ τὰ πανιά φουσκώνουν τεττωμένα.

Καὶ τοῦ Αἰόλου τὸ καλὸ παιδί
ὁ Ζέφυρος ἀπ' τῆ σπηλιά του πνέει
καὶ τὸ καράβι σὰν δελφίνι πλέει.

Κι' ὁ ναῦτης ἀπ' τὴν πλώρη τραγουδεῖ
— Φύσα νὰ πάμε γρήγορα τὴν Πόλι,
τὸ ἀγαπημένο μας ἀραξοβόλι —

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Ach! da cuer Wonnediensst uoch glänzte,
wie ganz anders, anders war es da!

Σολωμού Αθ. 1η Απριλίου 1940

SCHILLER

Τὴν ὁμορφιά σου σὰν κυτῶς τὸ μάρμαρο, Ἐρμῆ μου,
ποῦ ἐλάξενσεν ἀμίμητα ὁ θεὸς σου τεχνίτης,
νοιώθω μὲ τὸν καρδιόχτυπο, πῶς λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ μου
σιμά σου ὡς τὸ παλάτι σου νὰ φύγη ἀπ' τὸ κελλί της.

Πῶς ἤθελα ὡς τὴν ἀγκαλιὰ νὰ ἐβάστας τὸ κορμί μου
σὰν τὸν μικρὸν Διόνυσο κι' ἀγνὸς σου συνοδίτης
τὴν ὁμορφιά σου νὰ ροφῶ σὲ καθ' ἀναπνοή μου,
ποῦ στεφανώνει τῆς μορφῆς ἡ μάγος σου γλυκύτης!
Μανάριος, ὅποιος γεύθηκε μιὰ ράγ' ἀπ' τὸ σταφύλι,
ὅπου κρατοῦσες ὡς τὸ δεξιὸν τῶρα κομμένο χέρι!
Πόση νὰ ἐγνώρισε χαρὰ ὡς τὴ δάφνη ἢ ὡς τὸ ἀργίλι;
"Αχ! πέρασ' ὁ καλὸς καιρὸς κι' ἡ γελαστὴ θρησκεία"
καὶ σήμερ' ὅποιος προσκυνᾷ τὴν ὁμορφιά, προσφέρει
ὡς τὰ μαρμαρένια τῶν θεῶν ἐρείπια λατρεία;

ΜΥΡΤΙΑΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ

ΟΙ ΟΜΜΟΡΦΟΙ ΝΕΚΡΟΙ-ΤΟ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

"Ασβεστον κλέος οἱ δε φίλη περι πατρίδι θίντες
κύνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος"
οὐδὲ τεθνήαι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθεον
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ' Αἴδεω.

ΣΙΜΩΝΙΑΗΣ ὁ ΚΕΙΟΣ

Κυτᾶτε τοὺς λεβέντηδες, ποῦ εἶναι σκοτωμένοι
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ ἀπὸ πληγῆς γεμάτοι!
Ἄφηκαν διαφροστίλοισι τὴ γῆ τὴ ματωμένη
ὡς τῆς Δόξης τὸ ἅγιο ν' ἀνεβοῦν κι' ἀθάνατο παλάτι.

Τῶν γηρατειῶν τὸν μαρασμὸν δὲν γνόρισαν θλιμμένοι
οὔτε ἀρρώστιας πυρετοὺς καὶ πόνους σὲ κρεβάτι
ὡς τὰ νεᾶτα τοὺς τάνθ' ὄβηλα σὰν βράχοι σπηλιωμένοι
μ' ἀτρόμητο ἀντίκρουσαν τὸν θάνατό τους μάτι.

Κι' ἂν συγγενεῖς δὲν πράυναν τοὺς πόνους ὡς τὴς πληγῆς τους
οὐτ' ἀσπασμὸν τοὺς ἔδωκαν γιὰ ὑστερὴν φροντίδα
καθέννας μᾶς τὴ μοῖρὰ τους πρέπει νὰ λαχταρᾷ.

Μὴ τοὺς λυπᾶσθε. Πίταξαν ὡς τὰ στέγρια αἱ ψυχῆς τους
καὶ τὴν πατρίδα κάθε μιὰ ἐκείθεν εὐλογεῖ.
Γι' αὐτὸ ἀκόμα καὶ νεκροὶ εἶν' ὁμορφοὶ ὡς τὴ γῆ.

Νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν
ὄφρ' ἐρατῆς ἡβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη.
ΤΥΡΤΑΙΟΣ

— Βαρκοῦλα, παραβάμι μόν, χρυσὸ μου περγατίνι,
ἄπλωσε τὴς φτεροῦγές σου τὴς ἀνεμοδαρμένες,
κι' ἂν κι' ὁ βορρᾶς κι' αἱ θάλασσες λυσσοῦν ἀγριωμένες,
πέρασε διάπλατα νερὰ σὰν ἀφθαστο δελφίνι

καὶ πιάσε ὡς τὸ νησάκι μου ποῦ καρτεροῦν παρθένες.
Κι' ἂν διῆς δυὸ μάτια γαλανὰ, ποῦ στάζουν σὰν τὴν κρήνη
σὲ πρόσωπο ζωγραφιστό, ποῦ ἀνθροβολοῦν οἱ κρίνοι
καὶ στεφανώωνον τῶν μαλλιῶν πλεξοῦδες χρυσομένες,

χαιρέτα τὴν ἀγάπη μου καὶ πὲς της νὰ ἐλπίζῃ
ὁ μακελλάρις πόλεμος ὡς τὸ τέλος του ἐγγίξει
καὶ θ' ἀνατείλῃ καὶ γιὰ ἡμᾶς χρυσῆς ζωῆς αὐγή. —

Πολέμησε ὡς τὴν ὑστερὴν μάχη σὰν λεοντάρι
Βόλι κακὸ τὸν χτύπησε. Κρίμα ὡς τὸν νεό. Καμάρι
τὸν κρύπτει ὡς τὴν ἀγκάλη της τῶρα ἡ μάνα γῆ!

ΜΥΡΤΙΑΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΗΣ

34

Σολωμού Αθ. 1η Απριλίου 1940

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
Αριθ. Πρωτ.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Ἄ δὲ βοτὰ ζῶουσιν οὐδὲν εἰδότες
ὅπως ἕκαστον ἐκτελετῆσει θεός.
Ἐλπίς δὲ πάντας κάμπειθει τρέφει
ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ΑΜΟΡΓΙΝΟΣ

Εἶδα ἡ τὸ θένος τὸ δένδρι, ποῦ κάθισ' ἀποκάτου
ἡ τὴν ἀνοιξί, ἀνθόφορον ὅταν μυροβολοῦσε·
ἀραιὸν κάρποι του κρέμονταν ἀπ' τ'ἀνανθα κλαδιὰ του,
ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ὁ ἄνεμος νὰ κόψη ἀπειλοῦσε.

Κι' εἶπα: — Ἄλλοι ἡ τὸν κηπουρὸ, σὲ θλίψιν ἡ χαρὰ του
θὰ πείσῃ, ἂν καρποὺς πολλοὺς ἀπ' τ'ἀνθη καρτεροῦσε. —
Κι' ἐκεῖνο σὺν νὰ στέναξε τότε ἡ καταντιὰ του
καὶ μὲ τὸ φυλλοφλοίσβισμα τέτοια νὰ ἐρωτοῦσε:

— Ἄπ' τὲς ἐλπίδες, ποῦ ἀνθίζαν χρόνια ἡ τὸ μέτωπό σου
κι' ἀπ' τ'ἀνεῖρα, ποῦ ἐπλαθες ὡς μοναχὸ σκοπὸ σου,
πόσ' ἀξιώθηκες νὰ ἰδῆς ὅτ' ἐγένειαν ὡς τώρα; —

Κι' ἀλήθεια: αἱ ἐλπίδες μας μ' ἀνθη πολλὲς ὁμοιάζουν,
ὅπου καρποὺς δὲν δίνουν ἡ κι' ἂν δέσουν δὲν ὠρμάζουν,
ὡς ὅτου τοῦ θανάτου μας σημᾶν' ἡ μαύρη ὠρα.

Ἡ ΔΙΧΟΡΔΗ ΚΙΘΑΡΑ

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περικλείε, ἀνδρὶ δίδωσιν.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

Εἶν' αἱ καρδιές μας ὅμοιες μὲ δίχορδῃ κιθάρα,
ὅπου ἡ τὰ χέρια τῆς βασιᾶ ἡ τυφλομάτα Τύχη
καὶ πότε μοιρολόγια ἤχου, στενάγματα, κατάρια,
καὶ πότε μελιστάλαχοι χαρὰς καὶ γέλοιον ἤχοι.

Μὲς ἡ τῆς ζωῆς τὴν ξεστεριά, ἡ τοὺς πόνους, ἡ τὴν ἀνταρὰ
τὰ δαχτυλά τῆς τῆς χορδῆς χτυποῦν, ὅπως τῆς τύχη
κι' ἐκεῖ, ποῦ γλυκοτράγουδα ἀκούμεν μὲ λαχτάρα,
σπαρακτικοὶ ἀπελπισίᾳς μᾶς συνταράζουν ἤχοι.

Πίσω ἀπ' τὰ κλωνόφυλλά τοῦ φουντωμένου τίλλου
μιὰ-μιὰ αἱ ἀχτίδες χάνονται αἱ ὑστερνῆς τοῦ ἡλιου
κι' αἱ ὠρῆς μας γοργοπερνοῦν ἡ τῆς Μοίρας τῶρολόγι.

Καὶ τῆς ζωῆς μας τὰ ὄνειρα σβήνουν ἀγάλη· ἀγάλη
καὶ κλειόμεν τὰ μάτια μας ἡ τοῦ Χάρου τὴν ἀγκάλῃ
ἡ μ' ἕνα γλυκοτράγουδο ἡ μ' ἕνα μοιρολόγι.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΝΥΧΤΑΣ ΝΑΝΟΥΡΙΣΝΑ

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Φύλλο ἡ τῶν δένδρων τὰ κλαδιὰ κανένα δὲν σαλεύει,
ἡ νύχτ' ἀπλώθηκε βαθεῖα κι' ὁ κότουφος κουρνιαζει
κι' ἐνῶ ἡ τὰστέρι· ἀνάμεσα ἡ ποῦλλεια ταξιδεύει,
τὸ φεγγαράκι ἀπ' τὸ βουνὸ τὸ ἀχνὸ του φῶς μοιράζει.

Μεσάνυχτα· νέκρᾳ παντοῦ ἡ τὴ φύσι βασιλεύει.
Μονάχα ἡ τὴν ἀερογιάλειά τὸ κῦμ' ἀναστενάζει,
σὺν ν' ἀγκαλιάζῃ καὶ φιλᾶ τὸ ταίρι, ποῦ λατρεύει
κι' ὁ Ζέφυρος ἡ τὸν οὐρανὸ τὸ στέναγμ' ἀνεβάζει.

Νύχτα γλυκεῖα, ποῦ ἀνασασμὸ σὲ στήθειά πονεμένα
χαρίζεις καὶ τὰ μάγια σου τὰ ὄνειροπλασμένα
σκορπᾶς παντοῦ, ἡ τὰ πέλαγα, ἡ τὰ δάση, ἡ τὰ βουνά,

νανούρισε τοὺς πόνους μου, σὺν ἄλλοτε, καὶ τώρα
καὶ χύσε ἡ τὴν καρδούλαν μου τάτιμητά σου δῶρα,
γιὰ ναῦρη τὴν ἀνάπανσι καὶ τὴ χαρὰ ξανά.

ὅσα λόγια ἀπο. 23

Η ΔΥΣΙΣ

Meur donc, tu renaitras.
LECONTE de LISLE

Βαρεῖά βροχὰ ὁ ἄνεμος τοῦ κέρου φθινοπώρου
καὶ ἡ τὸ ἀερογιάλι· ἡ φάλασσα τοὺς στεναγμούς τῆς χύσει.
Μὴ εἶναι τὸ παρᾶτονο ἀγγώστου ὀδοιπόρου,
ποῦ μὲ λαχτάρα καίρετᾶ τὸν κόσμο, ποῦ ἀφίνει;

Πορνὰ τοῦ δάσσου τὰ κλαδιὰ τρέφουν τοῦ δευροφόρου·
ἡ τῆς ἀνεμώφαρες φουλιές ποῦλλι δὲν ἔχει μείνει
κι' ἕνα τραγοῦδι ἀπελπισίᾳς μαύρης; καρδιοβόρου
ποῦλλοῦ κατὰ τὴν ρεμματιὰ σὺν κλάμμα τρεμοσβήννι.

Καὶ ὄνειρ ἡ κοσμοφόρη ἡ τὸν οὐρανὸ λαμπρά
αἱ μοιρολόγια ἀνάμεσα, ἡ τὴν κυματοβῆ
καὶ ἡ τὸν κορᾶκων τῆς κρυφῆς ἀπ' τὴ γυμνὴ κοιλάδα.

Βροσίλω· ἡμε: αἴριο θὰ ξανατείλις πάλι...
Μὰ ποῦδὲ θὰ δόσῃ τῆ φωνῆ, τὸ πρῶς καὶ τὴ ζωῆ
ἡ ἐμένα, ποῦ ἐβραγίσθηκα ἡ τὴν ἄγρια βιοτάλη;

ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

1940
Συλλογή ΑΒ 1940

1940

Il pleure dans mon coeur
comme il pleut sur la ville
P. VERLAINE

Κλαί' ἡ καρδιά μου τρῖσβαθα καὶ μαῦρο δάκρυ χύνει·
κλαίει κι' ἡ φύσις καὶ ψιλὴ βροχοῦλα ψιχάλιζει.
Ποῖός τόσο τὴν καρδοῦλα μου καημὸς τὴν βασανίζει
καὶ σὰν σαράκι ἀνάπανοι στιγμὴ δὲν τῆς ἀφίνει;

Μὴ σταματᾷς βροχοῦλα μου! Οἱ σιγανοὶ σου θρῆνοι,
ποῦς τὴν αὐλὴ μου καὶ σκεπὴ ὁ ἦχος σου τονίζει,
εἶναι τὸ μόνο γιατρικὸ, ὁποῦ μ' ἀνακουφίζει.
Μήπως γιὰ τὸ δάκρυ μους τὰ δάκρυά σου σβήνει;

Κλαί' ἡ καρδιά μου καὶ χτυπᾷ σὰν τὸ σφυρὶς τὸ ἀμμόνι.
Τὶ ἔχει μὲς τὴν ἀνθησι τῆς νεότης καὶ τῆ δρόσο
κι' ὁ πόνος τῆς ὀπίστροφος ὄλο καὶ μεγάλωνει;

Οὔτε μισεῖ οὔτ' ἀγαπᾷ. Καὶ ὅμως τὴν ξεσχίζει
ἀρρώστεια ἀγνωστῆ γι' αὐτὸ καὶ ὑποφέρει τόσο.
"Ἄλλοις τον, ποῦ τι ἀγνωστο τὸν καταβασανίζει!..."

76-1940
-25/11/1940

ΧΑΡΑΣ ΟΝΕΙΡΟ

"Ἡματὰ δ' ἄμ πέτρησι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων
πόντον ἐπ' ἀτρέγγετον δερκίσκετο δάκρυα λείβων.
ΟΜΗΡΟΣ

Τί εἶναι τὸν νοῦ μου, ποῦ συχνά — πῶς δὲν τὸ νοιώθω κρῖμα, —
ἀνήσυχο καὶ σὰν τρελὸς τῆ θάλασσα πλανᾷ,
κι' ἐλπίδες, σκέψεις, πόθους μου σὲ κάθε μου ἕνα βῆμα
μὲ τῶν κυμάτων τὸν ἀχὸ καὶ τὸν ἀφρὸ γεννᾷ;

Κάποι' ἐκεῖ τὴ ρέμβη μου ἀκολουθῶ τὸ κύμα,
ποῦ ὁ Ζέφυρός ἀφρόσκεπο τὴν ἀμμουδιά κινᾷ
καὶ θάφτοντας τὸ εἶναι μου τὸ αὐτὸ, ὡσὰν σὲ μνήμα,
τὸ ὕπνο βυθίζωμ' ἐλάφρὸ μ' ὄνειρατα τρανά.

Φῶς καὶ γαλήνη γύρω μου. Αἱ αὔρες μὲ χαηδεύουν,
Νεραΐδες μ' ἀγκαλιάζονται, παίζουν μ' ἐμὲ, χορεύουν
τὰ κύματα τὰ γαλανὰ μὲ γέλοιο κι' εὐθυμία.

Μὰ ἀγριεῦ' ἡ φουσκοθαλασσιά καὶ τόνερό μου παίρνει
— ξυπνῶ — κι' ἀπαρηγόρητο ἀπ' τὴ χαρὰ μὲ γέρνει
τὴς δακρυπτότιστῆς ζωῆς πάλι τὴ δυστυχία.

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΤΙΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ